

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Astrid Skjoldbo: Som anført i min skriftlige begrundelse er det tydeligt at se, hvor udviklingen bærer hen. Den nuværende ordning, der jo så tydeligt var en kompromisløsning, synes jeg ikke er rimelig mere, og desuden er den besværlig at administrere. Ikke sjældent findes der ved en større skole både a-, b- og c-klasser, ofte også med lidt for uensartet klassekvotient.

Da loven i 1958 blev vedtaget, var der i ret store kredse, ikke mindst blandt lærere, store betænkeligheder ved at lade klasserne forblive udelte i 6. og 7. klasse. Jeg tror, disse betænkeligheder stort set nu er overvundne, og man er langt inde i drøftelse om, hvorvidt klasser, i hvert fald i hovedfagene, bør føres videre udelt helt op til og med 10. klasse.

I øvrigt forekommer det mig, at det ikke er rimeligt at betragte hele skolevæsenet, der går over til udelte klasser, som forsøgsordninger. Hvad er det for forsøg, man gør, og hvorledes kontrolleres disse forsøg? Selv om det måske endnu ikke er aktuelt helt at gå over til udelte klasser, ville jeg alligevel mene, at tiden må være inde til en revision og forenkling af de bestående bestemmelser.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Af begrundelsen for fru Astrid Skjoldbos spørgsmål forstår jeg, at den del af § 17, som fru Astrid Skjoldbo efterlyser ændringer i, er bestemmelserne i stk. 8 om reglerne for deling af børnene i 6. og 7. klasse.

Lovens hovedregel er som bekendt, at børnene ved flersporede skoler, det vil altså sige skoler med 2 eller flere klasser pr. årgang i 1. til 7. skoleår, fra begyndelsen af 6. skoleår deles, som det hedder i loven: „på grundlag af deres standpunkt, evner og interesser“. Men der er også regler om, at denne deling kan undlades; det kan jo ske, dels hvis et tilstrækkeligt stort forældreflertal ønsker det, dels efter indstilling fra de stedlige skolemyndigheder. I sidste tilfælde — altså hvor det er skolemyndighederne, der foreslår de udelte klasser — gives tilladelsen, som fru Astrid Skjoldbo også nævnte, i henhold til folkeskolelovens § 64, altså forsøgsparagraffen.

Som flere af tingets medlemmer sikkert vil huske, var der en meget bevæget debat omkring den nye skolelovs tilblivelse netop på dette punkt. Udviklingen siden 1958 har imidlertid ganske klart vist, at det var den udelte skoles tilhængere, der så rigtigt. Mulighederne for at undlade deling er blevet benyttet i stadigt stigende omfang. I 1964-65 gik ca. 55 pct. af eleverne i udelte klasser, året efter udgjorde andelen ca. 60 pct., og i indeværende skoleår er vi oppe på 76½ pct. Disse tal omfatter ganske vist samtlige 6. klasser, altså også 6. klasserne ved de étsporede skoler, der jo hverken kan eller skal deles. Hvis vi for at få senere tal frem ser væk fra disse skoler og alene ser på skoler med to eller flere 5. klasser — altså de skoler, hvor udelte klasser skyldes ganske bestemte ønsker om at undlade deling — bliver tallene for de 3 år henholdsvis 47,4, 52,7 og 69,3. Tendensen er altså helt klar. Når disse tal er nævnt, bør det måske for en ordens skyld tilføjes, at tallene for Københavns kommunale skolevæsen er betydeligt lavere, kun omkring ca. 40 pct.

Spørgsmålet er så, om man gennem en lovændring ligefrem skal forbyde den sidste svindende rest af delte klasser og gennemtvinge udelte klasser over hele linjen.

Jeg tror ikke, det vil være rigtigt at forsøge noget sådant. Jeg tror, det vil rejse en ubødvendig uro omkring dette spørgsmål og bringe forstyrrelse ind i en udvikling, der i løbet af få år vil være løbet til ende.

Også den stærke udvikling hen imod tilvalgsskolen på 8.-10. klassestrin vil gøre delingen i 6. og 7. klasse til et fremmedelement i den samlede folkeskoleopbygning. Jeg vil altså ikke gennem en generel lovændring give grundlag for genopliven af en debat, der om ganske få år vil være helt uaktuel.

Derimod forekommer det vel nok ikke særlig rimeligt, at ministeriets adgang til at godkende lokale indstillinger om undladelse af deling skal være knyttet til forsøgsbestemmelserne, således som fru Astrid Skjoldbo nævnte det. Disse godkendelser har, som udviklingen har formet sig, hvor det omfatter langt de fleste skolevæsenet, ikke meget med forsøg at gøre. Jeg har adskillige gange fra skolefolk mødt ønsker om at komme væk fra denne sammenkædning med forsøgsparagraffen.

På dette punkt mener jeg nok loven bør